

Llatinoamèrica i els països de l'Est són els principals *exportadors* de nens per a Occident

Cercant xiquets desesperadament

A causa de les dificultats que hi ha per adoptar nens a l'estat espanyol, moltes persones opten per anar a l'estranger a aconseguir fills. Però no sempre aquestes adopcions són legals. De vegades, xarxes de traficants obtenen suculents beneficis amb la venda de xiquets.

Rafael i Carme, després de 10 anys de convivència, van pensar-ho seriosament i van decidir tenir un fill. Després de molts intents van anar al metge a veure quina era la raó per la qual ella no es quedava embarassada. Amb moltes proves i anàlisis tot es va aclarir: era estèril. ¡Tants anys prenent la píndola i ara resulta que no podia tenir fills! No es van resignar aquest diagnòstic i es van decidir a provar tots els mètodes necessaris per aconseguir tenir un fill.

Primer van intentar la inseminació artificial i després de moltes operacions doloroses per a Carme van intentar un altre mètode. La fecundació *in vitro*, però, no els va convèncer. Si la fas per la Seguretat Social, pots passar-te molts mesos en la llista d'espera; però si ho fas de manera privada, tot i que és molt més ràpid, resulta també molt més car i vist que no hi havia una seguretat total de quedar-se embarassada, van decidir no provar-lo.

L'ADOPCIÓ

Finalment van trobar que no hi havia cap altra solució que intentar l'adopció. Van anar a la Conselleria de Treball i Afers Socials de la Generalitat Valenciana i van començar els tràmits. Però poden passar anys abans d'adoptar un fill i de vegades ni en tens l'ocasió; la burocràcia que hi ha en les gestions de Serveis Socials arriba a desesperar els futurs pares adoptius. Els sol·licitants han de passar un examen molt rigorós fet per persones especialitzades, que garantisquen que els nens aniran a una bona família. Se'ls demana, entre altres coses, un certificat de naixement, un certificat mèdic, un altre de penals, la nòmina i la declaració de la renda i el patrimoni.

La manera més ràpida d'optar a un fill és l'acolliment pre-adoptiu d'un temps indeterminat, amb la finalitat de poder arribar a l'adopció algun dia. Però davant de l'avantatge de la immediatesa, ja que la

llista de famílies per a l'acolliment de nens és d'uns 800 i el procés és molt més ràpid (l'espera mitjana va d'un a dos anys), té l'inconvenient que els nens no perden la relació amb els seus pares naturals, que tenen dret a un nombre determinat de visites al mes. Per passar de l'acolliment pre-adoptiu a l'adopció ha de passar un mínim d'un any, tot i que normalment passa més temps i no sempre s'arriba a l'adopció. De vegades, la mare no renuncia mai totalment al fill i llavors només es podrà adoptar aquest nen quan, una vegada fets els 12 anys, decidisca per si mateix si es vol o no quedar amb els pares adoptius. Moltes persones no estan disposades a deixar el nen anys després de tenir-lo, després d'haver-lo criat i d'estimar-lo com a un fill. I tampoc consideren que siga una bona idea allò de mantenir-lo en contacte amb els seus pares biològics, ja que pensen que aquestes trobades suposen moltes vegades experiències traumàtiques per als nens. Pere i Anna són un cas d'aquests, que no estan disposats a compartir els seus fills ni a perdre'ls quan ja els han criat. Per això, cansats d'esperar, després de molts anys i molts papiers de tràmits per obtenir un fill en adopció, van decidir adoptar un nen a l'estranger, ja que ací era pràcticament impossible. Les llistes d'espera dels potencials pares eren eternes, però la de nens era cinc vegades més gran. Tot i així, només hi va haver un tant per cent molt baix d'adopcions.

Llavors els van explicar els tràmits per fer una adopció a l'estranger. A l'anomenat Tercer Món es donen molts nens cada any en adopció als països occidentals a causa de la situació de pobresa en què viuen. Els principals països *exportadors* de nens són Brasil, Colòmbia, Perú i Xile, a Llatinoamèrica; i Romania i Albània, a Europa, on la situació s'ha desbordat des de la caiguda dels països de l'Est. Els principals països *importadors* de nadons són els Estats Units, Itàlia, França, Israel, Alemanya

i, cada vegada més, l'estat espanyol. Però no totes les demandes d'adopció es satisfan d'una manera legal, després dels exàmens de les sol·licituds d'adopcions per part dels organismes corresponents dels dos països. Hi ha xarxes de traficants, on hi ha involucrats metges, infermeres, futures mares i jutges de menors; que, a canvi d'un bon grapat de diners, solucionen tots els tràmits previs a l'adopció. Els traficants recorren al segrest de nens de curta edat, a les pressions sobre les mares pobres i de poca cultura, i, cada vegada més, a la compra de bebès. Moltes d'aquestes mares, que de vegades cedeixen els nens sense cap tipus de benefici econòmic, comenten que és la millor manera de salvar els fills de la misèria i la fam. Però l'adopció internacional en els països més pobres suscita reserves i protestes per les dues parts. Els països pobres es queixen que els estrangers els faran quedar-se sense fills, el futur del país, mentre que els països rics es defensen dient que adoptant els nens els alliberen de la pobresa.

Pere i Anna van enviar una carta al Ministeri de Benestar Social de Colòmbia, on sol·licitaren l'adopció d'un nen d'allà. Poc després van rebre una carta on se'ls explicava que, malauradament, no hi havia en aquells moments possibilitats d'adoptar cap fill. Quan ja havien perdut les esperances de ser pares van rebre una trucada d'un metge colombià, no es va identificar i no va dir de part de qui telefonava, que els va confirmar que sí seria possible d'aconseguir un nen. Els va dir que havien d'anar un mes allà a viure. Pere i Anna, treballadors modestos, es van endenteur en 500.000 pessetes per poder fer les reserves del viatge i l'hotel. Quan ja ho tenien tot arreglat els van tornar a trucar i els van dir que només hi podia anar la dona i que havia de portar 500.000 pessetes en dòlars. Primer els van dir que havia d'anar a l'aeroport de Medellín, després van canviar la destinació i van decidir que era millor aga-

A l'anomenat Tercer Món es donen cada any molts nens en adopció als països occidentals, a causa de la situació de pobresa en què viuen.

RAFA GIL

far un vol a una ciutat més petita. La dona aniria a cegues, sense conèixer el punt d'arribada, la recollirien a l'aeroport i la portarien a un poblet de l'interior. Amb tanta contradicció no es van voler arriscar i van decidir no anar-hi.

Però aquesta venda il·legal de nens s'ha convertit en un negoci ideal i hi ha gent que no té por d'embarcar-se en una aventura desconeguda.

És el cas d'en Ricard. Va aconseguir el seu fill mitjançant una persona que li va avisar que a Argentina hi havia molts nens, els pares dels quals havien estat assassinats.

Hi va anar un mes amb la seua dona i va tornar amb un parell de germans. "Jo no vull parlar, perquè jo estic molt agraït als que em van aconseguir un fill, ja que va ser l'única manera d'obtenir-lo. Jo no crec haver actuat malament, no considere haver comprat un fill, al contrari, crec que he alliberat aquest nen de passar tota la vida entre la misèria".

Carles n'és un altre exemple. Va anar a Perú, hi va estar vivint un mes, va pagar 500.000 pessetes "per tots els tràmits" i va tornar amb una nena.

Altres, en canvi, no han necessitat anar al país d'origen per adoptar el fill. Xavier va aconseguir el seu fill d'un grup de romanesos que van arribar arran de la crisi de l'Est. Quan estaven a punt d'anar-se'n va pagar una certa quantitat de diners i una de les nenes ja no va tornar a Romania. Ara té una filla.

DOS TESTIMONIS

Els principals protagonistes en totes les adopcions són, però, els nens. Uns no arriben a saber mai que són adoptats. Altres, en canvi, creixen sabent que en algun altre lloc potser tenen més germans.

Carles fa cinc anys que sap que va ser adoptat. En un primer moment es va quedar desorientat, pensava que els que ell havia considerat els seus pares durant més

de 10 anys, ara resultava que no ho eren. Es va sentir enganyat, perdut, sense cap personalitat definida. "Vaig passar un any horrible, ple d'interrogants, però finalment vaig pensar que en realitat els meus pares eren aquests, els que m'havien criat i alimentat des que vaig nàixer. Ara ho tinc molt clar. No m'interessa saber quins eren els meus pares biològics. Sé d'on vaig vindre, però no tinc cap interès a tornar-hi".

Per a Maria, en canvi, aquest descobriment va significar un canvi positiu en la seua vida. "Jo continue considerant aquests com els meus pares reals, però saber que en algun lloc hi ha altres persones, que em van crear, que m'haurien donat una vida completament diferent –que no vol dir millor– exalta la meua imaginació. I em fa pensar a anar algun dia a conèixer els meus pares, els meus orígens, perquè crec que és la millor manera de conèixer-me a mi mateixa".

Maribel López